

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθῆναις, 6 Ἀυγούστου 1905

Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 36

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἐτρεμεν ἡ φωνὴ τοῦ Πετρογιάννη, καθὼς ἐπρόφερεν ἐκείνην τὴν τελευταίαν γράσιν. Ἡ Μαργαρώ ἐξήλθε κατόπιν του, ἐκεῖνος ἐδιπλοκλείδωσε τὴν θύραν, καὶ ἐπῆρε τὸ κλειδὸ μαζὶ του. Ἐπῆγαν νὰ ρίψουν τὸ γράμμα εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ κ. Δημάρχου καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔκαμαν γύρους καὶ παραγύρους εἰς τὸ χωριὸ καὶ τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, ὅταν ἐπλησίαζαν πλέον τὰ μεσάνυχτα, ἐπῆγαν καὶ ἐστάθησαν καρτέρι εἰς τὸ συμφωνημένον μέρος, κοντὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ ἐκεῖ, καθὼς ἔμεναν ἀκίνητα, καθισμένα ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας πέτρες ποῦ ἦσαν γύρω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεμένες μετ' ἀλυσίδα ἢ μία μετ' ἄλλη, ἤκουαν τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ εὐγε τοῦ παιδικοῦ θεάτρου. Καὶ ἐσπάραζαν ἀπὸ τὴν χαρὰν των. Ὅνειρα καὶ ἐλπίδες παντὸς εἶδους ἀνέβαιναν εἰς τὸ πνευμά των, διότι ἔφαν τάξοντο καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν. Ἐπειτα ἔγινεν ἡσυχία, οἱ θεαταὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ τὴν πλατεῖαν, τὰ φῶτα ἔσβυσαν, καὶ τὰ δύο παιδάκια εὐρέθησαν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν μοναξιάν· αὕτῃ ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή!...

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, μετ' ὅπως τοῦ κρεμαστοῦ φαναριοῦ, τὸ ὅποιον ἐτρεμόσβυνε σὰν κανδηλάκι εἰς τὴν πλατεῖαν, εἶδαν μίαν σκιάν, ἢ ὅποια ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος των· ἐμάντευσαν περισσότερον τὰ νεύματά της, παρὰ ποῦ τὰ εἶδαν, καὶ ἐπῆγαν νὰ τὴν πλησιάσουν· ἡ μικρούλα σκιά ἐγύρισε καὶ ἐπροπορεύθη βαίνουσα πρὸς τὸ τροχόσπιτο.

— Ἐκεῖ, ἀπὸ κάτω, βλέπετε; εἶπεν ἡ Κοκκινόσκουφίτσα μετ' ἰσχυρὴν φωνήν, ἐνῷ ἐδείκνυε μετ' ὀκνηρότητα μίαν ἀπὸ τὰς δύο καλὰς, ὅταν τὰ δύο παιδάκια ἐφθασαν κοντὰ ὥστε νὰ τὴν ἀκούουν. —

Τώρα ὅ,τι ἐκοίμισα τὴν Μιρέττα στὸ κρεβάτι μου, καὶ κοιμᾶται βαθύτα. Τὸ δικό σας τὸ κρεβάτι δὲν θὰ εἶνε τόσο μαλακό· εἶνε καθαρὸ ὅμως... διότι ἡ Μιρέττα εἶνε πολὺ παστρική, καὶ ἐγὼ ἔβαλα φρέσκα ἄχυρα, καὶ ἔνα σκέπασμα χθισινὸ πλυμένο... Θὰ φύγωμε αὐριο, σὲς τέσσερες τὸ πρωί. Τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ κοιμηθῆτε ἕως ἐκείνην τὴν ὥρα, καὶ ἀργότερα ἀκούμα. Ἄν δὲν κοιμᾶσθε τὴν ὥρα ποῦ θὰ φύγωμε, πρέπει νὰ καρωθῆτε πῶς κοιμᾶσθε· νὰ μὴ σαλέψετε, νὰ μὴ βήξετε, νὰ μὴ φτερ-

καλάθα καὶ ἐξηπλώθη, καὶ ἔπειτα ἔσυρμαζεύθη διὰ νὰ κάμῃ θέσιν καὶ διὰ τοὺς δύο :

— ὦ! τί καλὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ μέσα, εἶπε· θαρρεῖς πῶς κουνιέσαι μέσα σὲ κούνια.

Πραγματικῶς, ἡ καλὰθα ἦτο κρεμασμένη μετ' ἰσχυρίαν καὶ, μετ' ἰσχυρίαν κίνησιν, ἐταλαντεύετο. Ἐπλάγιασαν δίπλα, μετ' ἰσχυρίαν τῶν ἀκουμβισμένων εἰς τὸ δέμα τῶν ρούχων, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευσεν ὡς προσκέφαλον, καὶ μετ' ἰσχυρίαν ἀπλωμένον εἰς τὰ γόνατά των.

« Εἶχαμε ἀνάγκην ἀπὸ ἡθοποιους καὶ τοὺς ἤραμε... » (Σελ. 283, στήλ. α'.)

ρνησθῆτε, οὔτε νὰ χασμωρῆθῃτε· ὅλα ἀκούονται τὴν αὐγὴν... Ἐγὼ θὰ νοιμουῖμαι μετ' ὅσον μᾶτι ἀνοιχτό, καὶ ἂν τύχη καὶ συμβῇ τίποτε σοβαρόν, θὰ εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ τα διορθώσω ὅλα... Καληνύκτα, παιδάκια μου, καληνύκτα.

Καὶ, ἂν εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ κουλωμένη ἐκείνη σκιούλα ἐγίνεν ἄφαντος. Ἦα δύο παιδάκια ἐσκυψαν διὰ νὰ τρυπώσουν εἰς τὸ ἄστυ των. Πρῶτῃ ἡ Μαργαρώ ἔβαλε τὸ πόδι της στὴν

— Ἐρεῖς, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δὲν ἔχει οὔτε νὰ κουνηθῇς, οὔτε νὰ φτερνισθῇς. οὔτε νὰ χασμωρῆθῃς...

— Ναί, ναί, ξέρω... καληνύκτα, Μαργαρούλα μου.

— Πετρογιάννη... ἂν τύχη καὶ ρουχαλιῶ, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ξεκινήσωμε, πρέπει νὰ με ξυπνήσης, ξέρεις!

— Μείνε ἡσυχῇ, θὰ σε σκουπτήσω νὰ ξυπνήσης.

— Ναί... μὰ, ἂν ἐτύχαινε νὰ ὄνει-

ρευθῶ καὶ νὰ παραμιλῶ στὸν ὕπνο μου;
— Μὴ φοβάσαι, πάλι θὰ σε ξυπνίσω.
Μά, ξέρεις τί πρέπει νὰ κάνωμε, γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε κανένα φόβο, καὶ ὅλα νὰ πᾶνε καλὰ;...

— Ναί, ξέρω... τὸ εἶχα ξεχάσει.

Καὶ τὰ δύο παιδάκια ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ χεράκια, τὰ ἐσταύρωσαν διὰ νὰ εἰπὸν τὴν προσευχὴν τῶν, καί, μὲ τὰ δάκτυλα τῶν μπερδεμένα, ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου...

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα εἶχεν εἰπῆ: Κατὰ τὰς τέσσερες, θὰ φύγωμε... Πραγματικῶς, τὴν ὥραν ἐκείνην ἔγινε μεγάλη φασαρία εἰς τὰ δύο τροχόσπιτα. Ἡ κούσθησαν φωνές, βήματα ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, κρότοι σιδηρικῶν καὶ πλαταγίσματα μάστιγος: ὁ θίασος ἐπαιρνε τὸ φύσημά του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο χωριό. Ἐξέβλεψαν τὸ ἕνα ἄλλο εἰς τὸ ἀμάξι ὅπου ἦσαν ἡ Μιρέττα καὶ ἡ μικρούλα τῆς κυρίας, καὶ τὸ ἄλλο ἄλλο εἰς τὸ ἀμάξι ὅπου εὕρισκοντο ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ Μαργαρώ.

Ἡ Μαργαρώ ἦτο βαθυὰ κοιμισμένη, χωρὶς οὔτε νὰ ροχαλίξῃ οὔτε νὰ παραμιλῇ εἰς τὸν ὕπνον τῆς καὶ ἡ ἀναπνοή τῆς ἦτο ἡσυχὴ καὶ ἀπαλή. Ὁ Πετρογιάννης ὅμως, ὅπως ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, δὲν εἶχε κοιμηθῇ παρὰ μὲ τὸ ἕνα μάτι. Δι' αὐτό, ἔκαμε τὸν ξερό, καὶ κατάρθρωσε νὰ παρατηρήσῃ, ἂν καὶ ἦτο μισοσκότεινα, ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὸν πηγαίνοντα τῶν θεατρίνων. Ἡ καρδουλά του ἐκτύπησε δυνατὰ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς ἀμάξης διὰ νὰ ζεῦξουν. Ἐτρεψε μὴν τυχόν καὶ ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὰ σελλόχαλινα καὶ φαντασθῇ κανεὶς νὰ ψάξῃ εἰς τὴν καλὰ θὰν διὰ νὰ τὸ εὕρῃ. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔλειψεν. Ὅταν οἱ θεατρίνοι ἔγιναν ἀμαξάδες καὶ ἐκάθησαν, μὲ τὰ μαστίγια τῶν εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν προσερχομένην ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς ἐδῶλιον, τὰ δύο τροχόσπιτα ἐξέκίνησαν, πρῶτον ἐκεῖνο ὅπου εὕρισκετο ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, καὶ ἔπειτα τὸ ἄλλο μὲ τὰ δύο καινούργια θεατρίνια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ φέγγῃ ἡ αὐγή. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος μήπως τὸν ἰδοῦν, ὁ Πετρογιάννης ἐπρόβαλε λιγάνι τὸ κεφάλι του ἐξω ἀπὸ τὴν καλὰ θὰν, διὰ νὰ ἰδῇ εἰς τί νερά ἦσαν, ὅταν ἔξαφνα εἶδεν, ἀπὸ τὸ γυαλί τοῦ στενοῦ φεγγίτου τοῦ ἄλλου τροχόσπιτου, τὴν κεφαλὴν τῆς Κοκκινোসκουφίτσας, ἡ ὁποία του ἔκαμνε νοήματα ὅτι «Ὅλα πηγαίνουν περίφημα, καθε φόδος ἔλπει!» Ἡ διαβεβαίωσις αὐτῆς ἔδωκε θάρρος εἰς τὸν Πετρογιάννην, ὁ ὁποῖος ἐξανάπνευσε μέσα εἰς τὴν αἰώραν του καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν ἀμέριμνον ὕπνον του.

Ὅταν τὰ δύο παιδάκια ἐξύπνησαν, ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσῃ καὶ ὁ ἥλιος ἐ-

λαμπεν. Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, καθισμένη διπλωπόδι διὰ νὰ χωρῇ κοντά των, εἶχεν εὖρην τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν ἐσταμάτησαν ὀλίγον τὰ ἀμάξια, διὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τα καλημερίσῃ διὰ πρῶτην φορὰν.

Ἡ Μαργαρώ ἀνησύχησε κατ' ἀρχάς, ὅταν ἐξύπνησεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, μέσα εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ γρήγορα ἐνθουμήθη, καὶ ἐχαμογέλασεν εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὄρατον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην ζέσιν εἶχε φαντασθῇ.

Τὴν εἶχεν ἐξυπνίσῃ ἡ φωνὴ τῆς Κοκκινোসκουφίτσας.

— Καλημέρα! κοιμᾶται ἡ Μαργαρώ ἀκόμα; εἶχεν ἐρωτήσῃ ψιθυριστὰ τὸν Πετρογιάννην.

— Ὅχι, δὲν κοιμοῦμαι! εἶχεν ἀπαντήσῃ ἡ Μαργαρώ, τραυλίζουσα καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς διὰ νὰ ἰδῇ ποῖος ἔλεγε τὸ ὄνομά της.

— Χά, χά, χά! ἐφώναξεν ἡ Κοκκινোসκουφίτσα, δὲν πιστεύω νὰ ἦσαι πολλὴν ὥραν ξυπνητή. Γιὰ νὰ δοῦμε τὰ ματάκια;

Καὶ νὰ ἐδέλεπτε τὴν Μαργαρώ πῶς ἔβαλε τὰ δυνατὰ τῆς διὰ νὰ σηκώσῃ τὰ βλέφαρά της καὶ νὰ δεῖξῃ ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ μὲ τὰ δύο τῆς μάτια!

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ὅμως τὴν ἄφισε νὰ συνέλθῃ καὶ ἤρχισε σπουδαίαν συνομιλίαν μὲ τὸν Πετρογιάννην, ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἐτάνυε τὰ πονεμένα μέλη της, διότι δὲν ἦτο δὰ καὶ τέσον μαλακὸ τὸ σπρῶμα, τὸ καμωμένο ἀπὸ ἄχουρα καὶ λυγαριά. Καί, ὅσην ὥραν ἐτανύετο καὶ ἔκαμνε χασμουρητά, ἔρριπτε τὰ βλέμματα της πρὸς τὰ ἄλλα παιδάκια, ποῦ ἐκουδέντιζαν χωρὶς αὐτήν. Ἐκύνταξε πρὸ πάντων τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν. Καί, καθὼς τὴν ἐκύνταξε, ἔγινε πολὺ σοβαρὰ, σχεδὸν περὶλυπος. Ἡ μικρούλα θεατρίνα ἐφορούσε μιὰ καμιζόλα ἀπὸ στακτόμαυρο πανὶ καὶ μιὰ φουστίτσα ριγωτὴ ἕνα μάλλινον πλεκτὸ σαλάκι ἦτο σταυρωμένο ἐπάνω εἰς τὸ στήθος της καὶ δεμένο πίσω εἰς τὴν μέσην τῆς, ὅπου ἦσαν κρεμασμένες αἱ δύο ξεφτυσμένες ἄκρες του. Δὲν ἐφορούσε κάλτσες κοντές ἢ μακρούς, ἀλλὰ τὰ ποδιά τῆς ἦσαν σχεδὸν γυμνά, δεμένα μὲ λουριά ἐπάνω εἰς κατὰ πάτους ἀπὸ σχοινί. Τὰ μακρὰ σγουρά της εἶχαν ξεσγουράνη, καὶ ἦσαν κρεμασμένα σὰν πλεξιδάκια κακοφτιασμένα εἰς τὴν ράγιν τῆς, τοὺς ὅμους τῆς καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν της ἀκόμα. Ἡ Μαργαρώ δὲν ἀνεγνώριζε καθόλου τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν. Καὶ τὴν εἶχε πιάσῃ μιὰ ἀπογοήτευσίς! Ἐμνε κάπως παράμερα.

— Λοιπόν; τί λέτε σήμερα; τὴν ἠρώτησεν ἡ μικρούλα θεατρίνα, ὅταν τὴν εἶδεν ἐτσι σαστισμένην.

— Τίποτε... συλλογίζομαι... Δὲν φο-

ρεῖτε πὰ τὰ ὠρατὰ σας ρούχα!...

— Τὰ ρούχα τῆς Κοκκινোসκουφίτσας;... Ἀ! δὲν φαντάζεσθε, ὑποθέτω, πῶς κοιμοῦμαι μ' αὐτά... Κάθε πρᾶγμα καὶ στήν ὥρα τοῦ ἄλλου ὥρα γιὰ τὸ σπῶλισμα, καὶ ἄλλη ὥρα γιὰ τὴ μοναξιά καὶ ἡ καλλίτερή μου ὥρα εἶνε ἅμα φορῶ τὰ παλῆά μου.

— Μπα! τί περίεργο! εἶπεν ἡ Μαργαρώ...

— Θὰ μιλήσωμε ἀργότερα γιὰ ὅλα αὐτά. Τώρα πρέπει νὰ δώσωμε τὴ μεγάλη μαστουριά... νὰ φανερώσωμε πῶς εἶσθε ἐδῶ καὶ θέλετε νὰ ῥητῆς μαζί μας. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, πηγαίνω ν' ἀνοίξω τῆς Μιρέττας, ποῦ τὴν ἔχω κλειδωμένη καὶ τὴν ἀκούω ποῦ κτυπᾷ τὴν πόρτα. Ἀς τὴν ἀφίσωμε νὰ κάμῃ αὐτὴ τὸ μέρος τῆς, καὶ ἔτσι ἐμεῖς δὲν κοπιᾶζομε νὰ γυρεύωμε ἐξηγήσεις.

Ἡ Μιρέττα ὥρμησε μ' ἕνα πῆδημα ἐξω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο, ὅταν ἡ κυρία τῆς ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἀμα ἐφθασε νὰ ἀπὸ τὴν σκάλαν μὲ τὰ τέσσαρα σκαλοπάτια, ἡ ὁποία ἦννε τὸ τροχόσπιτο μὲ τὸ ἔδαφος, ἐμεινε σὰν καρφωμένη, ἐκύνθησε τὴν οὐρανὴν τῆς μὲ ἀνησυχίαν, καὶ ἐμυρίσθη πῶς συνέβαινε κατὰ τὸ ἀπρόοπτον. Τῆς εἶχε μυρίσῃ τὸ νέον ἀνθρώπινον κρέας, καί, ἅμα εἶδε τὴν Κοκκινোসκουφίτσαν νὰ πηγαίνει τρεχάτη πρὸς τὸ ἄλλο τροχόσπιτο, δὲν τῆς ἐμεινε πλέον ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ νέον κρέας καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἦσαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐτρεξε καὶ αὐτὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἐπροσέπαρε μάλιστα τὴν κυρία τῆς. Ἐκυλίσθη ἐπάνω εἰς τὰ δύο παιδάκια, μὲ χάρη καὶ μὲ ἐκδηλώσεις φιλικωτάτας. Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ὅμως καθε ἄλλο ἦσαν παρὰ σιωπηλαί. Φαντασθῆτε!

Δύο εὐεργέται, ποῦ χθὲς ἀκόμα τὴν εἶχαν φορτώσῃ μὲ γλυκὰ χάρισμα, εὕρισκοντο ἐκεῖ, στὸ τροχόσπιτο, εἶχαν ἔλθῃ μαζί μὲ τὸν ἰατρόν! Καὶ τὰ ἄλλα ἀφεντικά, ποῦ δὲν τὸ ἐγνώριζαν! Ἀ! ἔπρεπε νὰ το μάθουν, καὶ γρήγορα μάλιστα. Καλέ, τί θὰ πῇ ὕπνος καὶ κόπας καὶ τεμπελιά. Ἡ ὥρα τῆς ἐγέρσεως ἔχει σημάνη. Ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἔχει φθάσῃ! ἔτσι ἀποφασίζει καὶ διατάσσει ἡ Μιρέττα. Ἡ αἰ νὰ τὴν! πηγαίνει καὶ μὲ τὴν γλώσσάν της, ὡς σφή σκύλα ποῦ εἶνε, διηγεῖται εἰς ὅλους αὐτοὺς ποῦ κοιμοῦνται ἀκόμα, ὅτι κατὰ ἕκτακτον συμβαίνει ἔξω ὅχι τίποτε κακόν, ἀλλὰ κατὰ πολὺ καλὸ καὶ εὐχάριστον: ὁ ἐρχομὸς δύο πολὺ καλῶν παιδιῶν εἰς τὸν θίασον τοῦ θεάτρου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Πρώτη-πρώτη ἐφθασεν ἡ Μουρμούρα. Ἡ Μιρέττα εἶχε προχωρήσῃ ἕως τὸ στρώμα τῆς, καὶ τὴν εἶχε τραβήξῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι ἔξω.

— Ἀκούε τοῦ λόγου σου, τῆς εἶπεν ἡ Μουρμούρα, ἔξω φρενῶν, διότι τὴν εἶχαν σηκώσῃ πρὸ τῆς ὥρας τῆς, ἂν δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸ καὶ ἔρχεσαι καὶ μὲ ἀνησυχεῖς, θὰ φᾶς μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὰς ζυλοπατινάδες!... Ἀ! μὰ εἶσαι ἕνα ζῶν!

Καί, λέγουσα αὐτά, ἠκολούθησε τὴν Μιρέτταν, ἡ ὁποία τὴν ὠδήγησε πρὸς τὰ παιδάκια.

— Καί σου ἔχει ἕνα θριαμβευτικὸν ἔπος! ἐπρόσθεσεν ἡ χονδρογυναῖκα... ἂν νὰ εὕρῃς τοῦλάχιστον κανένα θησαυρό!

— Ἐνα θησαυρό! ἐπανελάθεν ἀπὸ μακρὰν μία φωνή, τὴν ὁποίαν ἡ Μουρμούρα ἀνέκρινε πῶς ἦτο τῆς Κοκκινোসκουφίτσας ὅχι ἕνα, παρὰ δύο θησαυρούς. Νὰ τοὺς!... δύο ἐργατικά παιχνιδιά, ποῦ δὲν ζητοῦν ἄλλο παρὰ νὰ ἐλθουν μαζί μας καὶ νὰ πάρουν τὴν θέσιν τῶν παιδιῶν ποῦ ἔχασαμε.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτὰ ποῦ μου ψάλλεις; εἶπεν ἡ Μουρμούρα, μὲ τὸ πλέον κακότροπον ὕφος τῆς. Τρελλή εἶσαι! Στὴ γῆ μου! μήπως σου ἤλθε καμμιὰ κληρονομία, καὶ μας λές νὰ πάρωμε στὴν λαμπουρά μας δύο μωρά, καὶ νὰ τα τρέψωμε;

Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα δὲν τα ἔχασε! δὲν τῆς ἔκαμε κἂν αἰσθητὴν ἡ στάσις τῆς Μουρμούρας. Ἦρχισε νὰ διηγῇται, ἂν νὰ τὴν εἶχαν παρακαλέσῃ μάλιστα, τὴν ἱστορίαν τῶν προστατευομένων της.

Καί, ἀφοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν ὄρφανὰ, δηλαδή ἐλεύθερα, καὶ ὅτι εἶχαν καλὴν ἀνατροφὴν, ἐπρόσθεσεν:

— Ἐίχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ἡθοποιούς, καὶ τοὺς ἤψαμε χωρὶς νὰ κοπιᾶσωμε. δὲν εἶνε αὐτὸ εὐλογία τοῦ Θεοῦ;...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀργὴ ἐγκλημα ἀπέδωθε ἐσχάτως εἰς ἕνα δυστυχῇ ὑπηρέτην: ὅτι ἔκλεψε τὰ πολύτιμα κοσμήματα τῆς κυρίας του. Τὸν ἐμαρτύρησε δὲ μία μικρὰ κόρη πέντε ἐτῶν, ἡ ὁποία τὸν εἶδε, — τὸν εἶδε, — νὰ νοιγῇ τὸ συρτάρι τῆς μητέρας της καὶ νὰ το ἀδειάζῃ... Ἀπὸ τρελλοῦ καὶ ἀπὸ παιδὶ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν λέγει ὁ λόγος. Φυσικὰ λοιπὸν ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγνοῦ πλάσματος, τὸ

ὁποῖον κανὲν συμφέρον δὲν εἶχε νὰ παραμορφώσῃ τὰ πράγματα, ἐπιστεύθη καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐκρατήθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, διὰ νὰ ὑποβληθῇ τίς οἶδεν εἰς ποῖα βασανιστήρια. Εὐτυχῶς, πρὸς τὸ βράδυ, τὰ κοσμήματα ἀνευρέθησαν. Ἀφρημένη ἡ κυρία, εἶχε φυλάξῃ τὸ κουτί εἰς ἄλλο μέρος ποῦ δὲν τὸ ἐνθυμεῖτο καὶ τὸ ἀνεκάλυψε κατὰ τύχην!

Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία μ' ἕνα ψεύδος ὀλίγον ἐλειψε νὰ καταστρέψῃ τὸν ἀθῶον, ἐγέλουσεν ἔπειτα διὰ τὸ κατάρθωμά της ἀγγελικώτατα. Μόνον ὅταν ἔφαγε ξύλο ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ μετανοῇ καὶ νὰ ὑπόσχεται ὅτι δὲν θὰ το ἔα νὰ κλάμῃ. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε πάλιν ψεῦδη. Καὶ τὴν ἄλλην τὸ ἴδιον καὶ ποῖος εἰξεύρει πόσαι ἡμέραι θὰ περάσουν ἕως νὰ κόψῃ τὸ φοβερόν της ἐλάττωμα!

Ἀ, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐλάττωμα τῆς παιδικῆς, τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Νομίζει ὅτι εἶνε ἔμφρον. Οἱ δικασταὶ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλὰ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ δικαστήριον, μαρτυρία παιδιοῦ κάτω τῶν ἐπτὰ ἐτῶν—νομίζω, — δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. Μέχρις αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἡ φαντασία δίνει καὶ πένει, καὶ τὰ περισσότερα παιδιὰ λέγουν ψεῦδη ἀναιδῶς, ἀπροκαλύπτως, καὶ οὔτε εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν τὰς συνεπείας ἐνός ψεύδους τῶν καὶ τὴν εὐθύνην ποῦ ἔχουν δι' αὐτό. Ἡ χρηστότης, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ φιλαλήθεια, ἡ δικαιοσύνη τῶς εἶνε ἄγνωστα. Καὶ ἐκτὸς τῶν ψευδῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια λέγουν ἀπὸ μικροσυμφέρον, ἀμέτρητα εἶνε τὰ ψεῦδη ποῦ λέγουν χάριν ἀπλῆς διασκεδάσεως καὶ ἀπὸ συνήθειαν.

Παρατηρῶ τὴν κόρην μου. Εἶνε τώρα 3 1/2 χρονῶν, καὶ λέγει 3 1/2 χιλιάδες ψεῦδη τὴν ἡμέραν. Τὴν μαλὼν, τὴν συμβουλεύω, τὴν τιμωρῶ, τοῦ κακοῦ! Τὴν μίαν στιγμὴν ὑπόσχεται, καὶ τὴν ἄλλην ἀμέσως τὸ ξανακάνει. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ, ὅπως ἂν τῆς τὸ 'πῶ, ὅτι τὸ ψεῦμα εἶνε κακόν καὶ μάλιστα φοβερόν, ὅτι ἀκόμη δὲν ἐννόησε καλὰ-καλὰ τί λέγεται ψεῦμα. Καὶ ὁ τελειότερος παιδαγωγὸς θάπελπίζετο μαζί της καὶ θὰ τὴν ἀφινεῖ εἰς τὴν τύχην της.

Διὰ νὰ γελᾶσθε, νὰ σᾶς πῶ τί μᾶς ἔκαμε προχθές. Ἦμεθα εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπάνω τὸ μωρὸ ἐκοιμᾶτο κάτω ἡ νταντὰ ἐπλενε. Ἡ Κάκια, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐτριγύριζεν εἰς τὸ τραπέζι, δεχομένη λιχουδιὰς καὶ πληρόνους μὲ ἀστέα. Ἐξαφνα μᾶς ἐφάνη ὅτι ἀκούσαμεν κλάμα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο νὰνέθῃ κανεὶς, εἶπα τῆς Κάκιας:

— Πηγαίνε ἐπάνω σιγά-σιγά, στασου στὸ διάδρομο ἀπέξω, καὶ ἂν ἀκούσῃς τὴν ἀδελφοῦλα σου νὰ κλαίῃ, κατέβα γρήγορα νὰ μᾶς τὸ πῇς. Ἐτρεξε μὲ μεγάλην προθυμίαν. Ἀλλὰ

μόλις ἀνέβη ὀλίγα σκαλιά, ἐπέστρεψε μὲ ξεφωνητὰ:

— Ἐξύπνησε!.. Κλαίει!.. Κλαίει!.. Ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ σπῖτια τῶν μωρῶ, ξέχουν τί γίνεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Γενικὴ ἀναστάσις. Ποῖος νὰ πρωτοτρέξῃ, ποῖος νὰ προφθάσῃ τὸ παιδί, μὴν τύχῃ καὶ πεθάνῃ... ἀπὸ τὸ κλάμα! «Πῶ, τὸ καίμενο!... ποῖος ξέρει πόσην ὥρα θὰ ἔκλαιγε καὶ δὲν τὸ ἀκούσαμε!..» Ἐπείσαν καρέκλες, πετσέτες καὶ μιὰ μπουτίλλια. Κατήντησε νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ περιμένω. Καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀκόμη ἐχάθη.

Σὲ λίγο ἐγύρισαν ὅλοι... Τὸ μωρὸ ἐκοιμᾶτο μακαρίως... Ἡ κυρία Κάκια μᾶς εἶπε ψεῦδη!

Κ' ἐγέλοῦσε, ἐγέλοῦσε, κατευχαρίστημένη, καταχαρούμενη ποῦ μᾶς ἐγέλασε!...

Γρήγορα ὅμως τὰ γέλια της μετεβλήθησαν εἰς δάκρυα. Ἐπῆρα μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τῆς ἐστίμης τῶν χερσίν. Ἀ, μὰ τῆς ἄξιζε τῆς κατεργάρας!

— Νά, τῆς εἶπα! νὰ σοῦ βγάλω αἷμα, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ! νά, ἰδὲς αἷματα! πῶ, πῶ, πῶ!

Αἷματα! ποῦ εἶνε;! Ἐκατατρόμαξε... Ἀλλ' ἅμα ἐκύνταξε τὸ χέρι της καὶ δὲν εἶδεν οὔτε ἔγχους αἵματος... ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

— Ἐτσι, νὰ κλάψῃς γιὰ νὰ μάθῃς... ἂν τὸ ξανακάνῃς, θὰ σε τρυπήσω τόσο δυνατὰ, ποῦ θὰ βγάλῃ αἷμα στάλῃθαι.

— Δὲν θὰ το ξανακάνω!
— Ἀλήθεια τὸ λές;
— Ἀλήθεια.

Κάθε μπαμπᾶς ποῦ τιμωρεῖ τὸ παιδί του, ἀφορμὴν γυρεύει νὰ τὸ ἱκανοποιήσῃ. Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν Κάκια ἐστὴν ἀγκαλιὰ μου, τὴν ἐχάιδεψα, τὴν ἐφιλήσα, τῆς ἔδωσα λίγο σταφίλι, καὶ τῆς εἶπα ἕνα παραμῦθον... γεμάτο ψεῦδη.

«Ε, θὰ τὸ πιστεύετε;... Δὲν ἐπέρασε μία ὥρα, καὶ ἡ Κάκια ἐκατάφερε δεύτερον ψεῦμα, χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον! Ἐπρεπε τώρα, ὅπως εἶπα, νὰ τὴν ποιμῇ μὲχρις αἵματος. Ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶχα τὸ θάρρος... Καὶ τὴν ἀφίσα... Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐβάρεθηκα καὶ νὰ τὴν ξαναμαλώσω. Κ' ἐσυλλογίσθηκα... νὰ σᾶς πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα; ὅτι διὰ τὰ ψεῦδη τῶν μικρῶν παιδιῶν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι, ἀπὸ τὴν κούνην τᾶν ἀντρέφομεν μὲ ψεῦδη. Αἰωνίως τὰ γελῶμεν, διὰ τὸ καθε τί, ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα. Διὰ νὰ κάμουν ὅ,τι θελοῦμεν, μεταχειρίζομεθα χίλια τεχνάσματα, δηλαδή χίλια ψεῦδη. Εἰδότες εἰς τὸ ἐπιστόδιον ποῦ σᾶς διηγήθην; Ἡ Κάκια εἶπεν ἕνα ψεῦμα, καὶ ἐγὼ τῆς εἶπα δύο, τρία—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παραμῦθον. Καὶ

είς τὸ τέλος δὲν ἐκράτησα τὸν λόγον μου, καὶ διὰ τὸ δεύτερον ψεύμα της ἀντὶ νὰ πάθῃ περισσότερα, δὲν ἔπαθε τίποτε. Θὰ ἔχῃ λοιπὸν ἄδικον ἂν αὐριον μᾶς κάμῃ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα;

Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε ἔμφυτον. . . Καλὲ ποῦ ἔμφυτον! . . . Τὸς τὸ μανθάνομεν, τοὺς τὸ ἐμπνέομεν μὲ τὴν ὥραιαν ἀνατροφὴν ποῦ τοὺς δίδομεν. Εἶνε, βλέπετε, τόσῳ δύσκολον ν' ἀνατραφῇ ἓνα παιδί χωρὶς τὰ μικρὰ ἄθωα ψεύδη ποῦ μεταχειρίζονται γύρω του ὅλοι.

γονεῖς, παραμύθια, νταντά, ἀδελφία, φίλοι τοῦ σπιτιοῦ!

Ἀδελφία. . . βέβαια καὶ τὰ ἀδελφία. Δι' τοῦτο θὰ ἔλεγα εἰς ὅσους ἀπὸ σᾶς ἔχουν ἀδελφάνια, νὰ προσέχουν. Ὅσον ὀλιγώτερα ψεύματα τοῖς λέγουν, τόσον τὸ καλλίτερον. Θὰ τοὺς ἐσυμβούλευα μάλιστα νὰ τοῖς λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, — ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

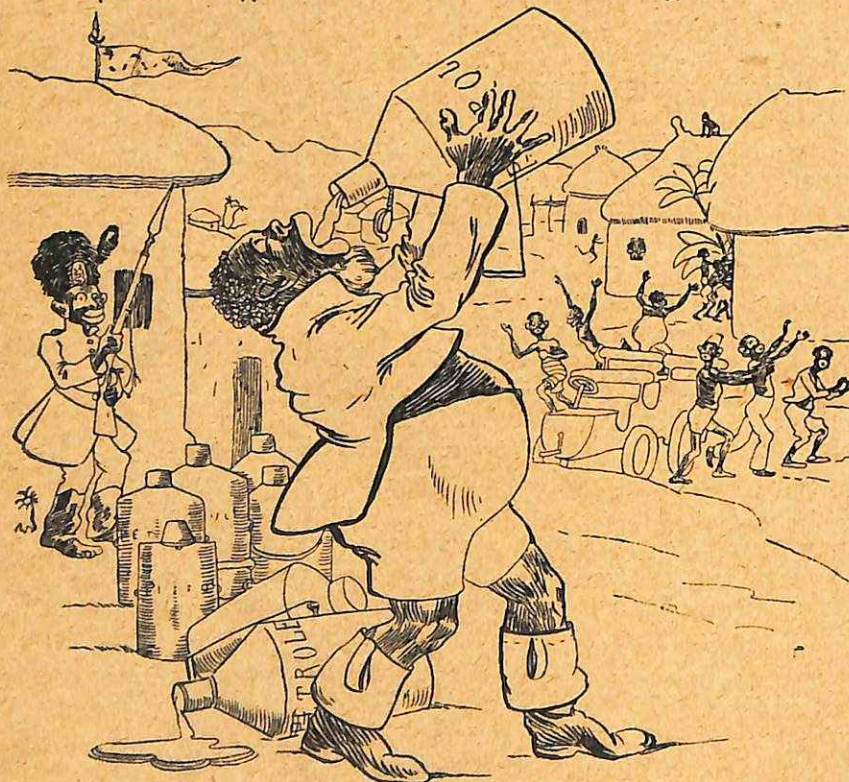
Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ι.

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Βασιλέως, ἀγορασμένο καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Παρίσι, ἦταν «τελευταίου συστήματος» καὶ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο — γιὰ νὰ μὴ σὰς λέγω ὅτι ἔκοβε πενήντα μίλλια τὴν ὥρα.

Εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ θέλῃ πετρέλαιο. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ. Καὶ ὁ Ἀρχιμάγειρός του, ἓνας κύριος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ κλέφτῃ.

Λοιπὸν, μιὰν ἡμέρα, ὁ Ἀρχιμάγειρος τοῦ ἔκλεψε ὅλες τὰς μπουκάλες τοῦ κονιάκ ποῦ εἶχε στὴν ἀποθήκη του. Τὴν ἴδιαν ἡμέρα τοῦ ἦλθεν ὁ ρεῖ τοῦ Κουκουμπιμπῆ νὰ μεθύσῃ μὲ κονιάκ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤυρε κονιάκ ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ ἀπὸ τὴ δίψα του, ἐκρέμασε τὸν Ἀρχιμάγειρο κ' ἐξέσπασε στὸ πετρέλαιο. Καὶ ἤπιε μονορροῦφι ὅλους τοὺς τενεκέδες τοῦ

πετρελαίου, ποῦ εἶχε ἀφθονους στὴν ἀποθήκη γιὰ τὸ αὐτοκίνητο!

Ἔτσι τὸ ἀμάξι ἔμεινε χωρὶς πετρέλαιο. Ὁ Κουκουμπιμπῆς ὅμως ποῦ ξέυρομε πόσον ἦταν ἐφευρετικός, ἀντικατέστησε τὴν κινῆσιν αὐτὴν δύνανται μὲ ἄλλην, δηλαδή ἐβόλε κομμιά δεκαριά ἀραπάδες νὰ σέρνουν τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἐμπρὸς καὶ ἄλλους τόσους νὰ τὸ σκουνοῦν ἀπὸ πίσω, καὶ ἔτσι ἐπήγαινε μιὰ χαρά.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔκοβε πιά πενήντα μίλλια τὴν ὥρα. Ἀλλὰ τὴ δουλειά του τὴν ἔκαμνε. Ἐπειτα, ὁ βασιλικὸς ἄμαξα δὲν πρέπει νὰ τρέχῃ μὲ τόση γρηγοράδα καὶ νὰ γίνεται ἄφαντὴ πρὶν προφθάσῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὸν Βασιλέα! Ὅσο ἀργότερα, τόσο καλλίτερα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια.)

Ἡ πληγὴ τοῦ Γάστωνος, ἂν καὶ εἶχε τρέξῃ πολὺ αἷμα, ἦτο ἐλαφρὰ ὥπως δὴ ποτε. Ἐδόθησαν εὐθὺς νέα ἄλογα εἰς τοὺς δύο ἡρώας μας, ποῦ συνῆλθαν ἐντελῶς καὶ οἱ δύο καὶ τότε πλέον ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Πέτρου νὰ διηγηθῇ τὰ ἀνδραγαθήματα ποῦ ἔκαμνε εἰς τὸν κοῖλον δρόμον, καὶ τα διηγήθη μὲ σπανίαν μετριοφροσύνην.

Ὁ στρατάρχης ἐφαίνετο γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμόν διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν τριῶν νεανίσκων καὶ διὰ τὸ μυθικὸν κατόρθωμα τοῦ Πέτρου. Ὅπως ὁ Πλανσέτος εἰς τὸ Παρίσι, ἐπανεφέρε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μνήμην του τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς του καὶ θαυματουργοῦ Πόρθου, τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος τοῦ ἐνθύμιζε μὲ τόσον ἐκκλησιαστικὸν τρόπον.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὸν καταυλισμὸν του, ἀπέπεμψεν ὁ Ἀρτανιάν τὴν αὐτοσχέδιον συνοδίαν του.

— Ν' ἀναγγεῖλετε, κύριοι, εἰς τὸν κ. στρατάρχην Βιλλάρ ὅτι θὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς, οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρόνοντο.

Κατόπιν, ὅταν αὐτοὶ ἀπεμακρόνθησαν, ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τοὺς τρεῖς νέους Ἑστίραν, καὶ ἐδήλωσε ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀπετέλουν μέρος τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ ἀκολουθίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὅπου οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν παρακάνηται εἰς πολεμικὸν συμβούλιον καὶ ἀναλαμβάνουν νέαν ἐντολήν.

Ὅταν ὁ Ἀρτανιάν ἔμεινε μόνος, ἐξαναδιάβασε μὲ τὴν ἡσυχίαν του τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Βοαζέν, ἡ ὁποία ἦτο οὕτω πως συντεταγμένη:

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπιδοκιμάζει τὸ σχέδιόν σας περὶ ἀποφασιστικῆς ἐφόδου ἐναντίον τοῦ ὠχυρωμένου στρατοπέδου τῆς Δεναίν.

» Σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸ ἀνακοινώσετε εἰς τὸν κ. Βιλλάρ καὶ νὰ προσπαθῇ σέτε νὰ τὸν κάμετε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζω ὅτι δεικνύει ἀπέχθειαν. Ἄν δὲν κατορθώσετε νὰ νικήσετε τοὺς δισταγμούς του, ἀλλὰ ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων προκαλέσῃ ὥπως δὴ ποτε μίαν ἐπιτυχὴ ἐνέργειαν ἐναντίον τῆς Δεναίν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει χαρῇ τὰ μέγιστα. Ἐν συντομίᾳ, κύριε στρατάρχα, ὁ βασιλεὺς θὰ σας ὀφείλῃ πολὺ μεγάλην χάριν διὰ πᾶν ὅ,τι δυνήθητε νὰ κάμετε ὑπὲρ τοῦ θριαμβοῦ τῶν ὅπλων μας καὶ τῆς σω-

τηρίας τῆς προσφιλοῦς μας Γαλλίας.»

Καθὼς ἐτελείονε τὴν ἀνάγνωσίν του, εὐρὺ μειδίαμα ἠνθῆσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρτανιάν τὰ μύτια του ἐσπινθήριζαν ἀπὸ τὴν χαρὰν χωρὶς καθόλου ν' ἀργπορήσῃ, διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸν ἔπνον τοῦ ἑπειτα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀκολουθοῦς του, μετέβη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅπου εἰσῆλθε μόνος.

Ὁ Βιλλάρ, προειδοποιηθεὶς ὅτι ὁ στρατάρχης Μοντεσκιού εἶχε λάθῃ πρὸ ἐλπίγου γράμμα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐδέχθη ψυχρότατα τὸν συνάδελφόν του.

Ἀλλὰ πολὺ ταχέως ἡ διαπαρὼν τῶν φωνῶν ὑψώθη καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, μετὰ τῶν δύο στραταρχῶν ἐγένετο συζήτησις, καὶ συζήτησις θυελλώδης.

Ἐξάφνα, τὸ παραέσπασμα τῆς εἰσόδου ἐτραβήχθη ἀποτόμως καὶ ὁ Ἀρτανιάν ἐξῆλθε, μὲ τὰ φρύδια ζωηρώμενα, τὰ μoustakia ἀγριεμμένα, τὰ μύτια φλογόβλα, τὸ χέρι ἀκόμη σφιγμένον εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὡς νὰ εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ το σύρῃ ἀπὸ τὴν θήκην του.

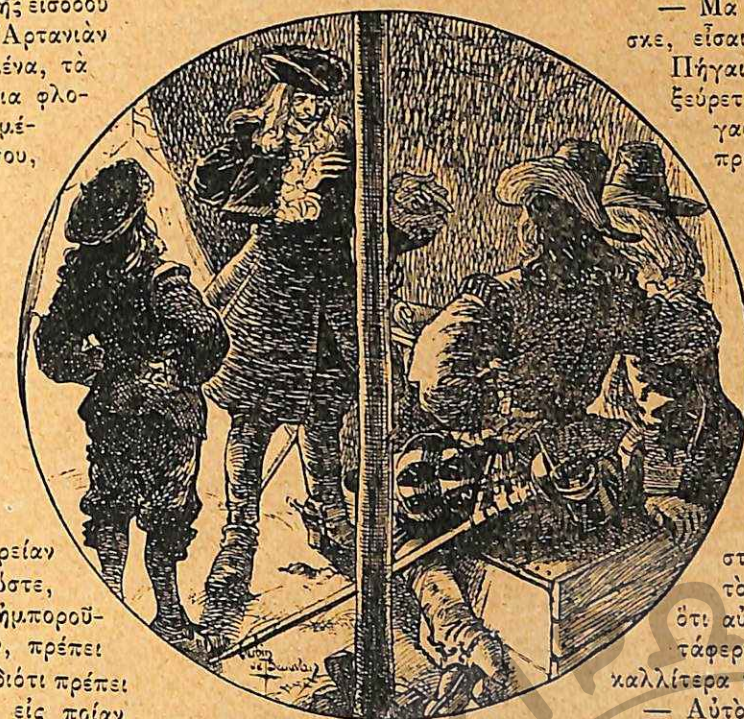
Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐπέστρεψε μὲ ταχὺν καλπασμὸν εἰς τὸ κατάλυμά του, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς νεαροὺς ἀκολουθοῦς του.

Ἐξάδελφοι, τοὺς εἶπεν, ἄμα ἔμεινε μόνος μαζί των, μὲλόνότι εἴθετε τόσον νέοι, ἐδείξατε ὅμως, ἐρχόμενοι νὰ μ' εὐρήτε ἐδῶ, τόσην ἀνδρείαν θραστηριότητα καὶ ἐξυπνάδα, ὥστε, πολλοὶ σωστοὶ ἄνδρες δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ σας φθάσουν. Σήμερον, πρέπει νὰ με ἀκούσετε μὲ προσοχήν διότι πρέπει νὰ σας ἐξηγήσω ἐν συντομίᾳ εἰς ποῖαν θέσιν εὐρίσκονται τὰ στρατεύματά μας καὶ εἰς ποῖαν τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, πρὶν σας εἰπῶ τὴν νέαν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἀναμένω ἀπὸ ἐσᾶς. Ἀληθινά, εὐλόγῳ τὸν ἐξάδελφόν μου πατέρα σας, διότι σὰς ἔστειλε πρὸς ἐμέ διὰ τὸν σκοπὸν ποῦ ὀνειροπολῶ, κανένα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ μου δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμοποίησω. Κυττάξετε προσεκτικὰ αὐτὸν τὸν χάρτην, ἐξάδελφοι, καὶ ἀκολουθήσατε τὰς ἐξηγήσεις μου. Ὁ στρατὸς τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου κατέχει τὴν ἐξοχὴν, μετὰ τῆς Δεναίν καὶ τῆς Λανδρενῆ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὀχθὴν τοῦ Σέλλα, τοῦ ὁποῦ ἡμεῖς κατέχομεν τὴν ἀριστερὰν ὀχθὴν. Ὁ κ. στρατάρχης Βιλλάρ (τὸν ὁποῖον, μ' ὅλα ἐκεῖνα, ἐκτιμῶ ὡς ἄνδρα γενναϊότατον καὶ ἔμπειρον πολέμαρχον) ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του ὅτι πρέπει νὰ βαδίσωμεν πρὸς ἐπικουρίαν ῖαν τῆς Λανδρενῆ. Ἐγὼ — ἐξήκο

λούθησεν ὁ Ἀρτανιάν, — μελετῶ ἄλλο, τολμηρότερον ἐγχείρημα τὴν ἀδειαν διὰ νὰ το ἀποπειραθῶ εἰς γράφῃ διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν ἀδειαν αὐτὴν ἀκριβὲς μοῦ ἔφερον ὁ Φραγκίσκος.

— Τότε λοιπὸν; εἶπεν ὁ Γάστων.

— Λοιπὸν, ὁ κ. Βιλλάρ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούσῃ τίποτε καί, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔχει τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν, ὀφείλω νὰ ὑποκύψω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐλπίζω ὅμως νὰ προσηλυτίσω τὸν κ. Βιλλάρ εἰς τὸ σχέδιόν μου, καί, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τον παρασύρω καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ. Πρὸς τοῦτο, διὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσω τίποτε, χωρὶς μελέτην, μοῦ χρειάζονται ἀκριβεῖς πληροφορίες διὰ τὰ ὁλλανδικὰ στρατεύματα, τὰ κλεισμένα μέσα εἰς τὴν Δεναίν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ λόρδου

«Καὶ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἐξάδελφοί μου, σὰς στέλλω νὰ τὰς φέρετε...» (Σελ. 285, στ. 6.)

Ἀδερμάλῃ. Καὶ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἐξάδελφοί μου, σὰς στέλλω νὰ τὰς φέρετε ἀπὸ μέσα... ἀπὸ τὴν Δεναίν.

— Πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησεν ἀπλῶς ὁ Γάστων.

— Θὰ περιέλθετε πρῶτα μαζί μου τὴν παράταξιν μας διὰ νὰ ἐξοικειωθῇτε μὲ τὴν ὄψιν τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ μάθετε νὰ ἐκτιμᾶτε μ' ἐν βλέμμα τὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν ἐνὸς οἰουδήποτε στρατιωτικοῦ σώματος. Καὶ κατόπιν, ἔπειτα. . . μὰ τὸ ναί! ἔπειτα, πρέπει νὰ εὐρεθῇ τὸ μέσον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Δεναίν. Ὅμιλῳ διὰ σᾶς, βαρῶνε, καὶ διὰ τὸν Πέτρον, διότι κρατῶ μαζί μου τὸν Φραγκίσκον.

— Ὡ! ἐξάδελφέ μου, σὰς παρακαλῶ, μὴ με χωρίσετε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου! εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ Φραγκίσκος.

ἄλλως τε, ἐπρόσθεσε σοβαρώτατα, ἔχω καὶ ὅλας τὰς σχέδιόν μου.

— Γιὰ δῆτέ τον! Καὶ πῶς εἶνε φτιασμένο τὸ σχέδιόν σου, κατεργαράκο μου;

— Νὰ το! φρονῶ ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ πῶμε καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Γάστων κ' ἐγὼ θὰ εἰσελθωμεν εἰς τὴν Δεναίν ὁ Πέτρος θὰ κρυφθῇ εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἐγὼ, ποῦ ὡς παιδί δὲν προκαλῶ πολλὰς ὑποψίας, θὰ δυνηθῶ εὐκολώτερα νὰ πηγαίνω ἐρχομαι καὶ νὰ τοὺς δίδω ἀμοιβαίως εἰδήσεις.

— Ἐξέρεις, μικρὲ μου ἐξάδελφε, ὅτι εἶνε θαυμασία ἡ ἰδέα σου; Ἀλλὰ νὰ ἐκτεθῇς ἔτσι! . . .

— Κύριε στρατάρχα, ἂν αὐτὸ ἤμπορῇ νὰ ὠφελήσῃ τὴν Γαλλίαν, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μου χαρισθῇτε!

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ θυμοῦ, Φραγκίσκε, εἶσαι λαμπρὸ καὶ σπάνιον παιδί! Πήγαινε λοιπὸν μαζί των. Ἀλλὰ, ξεύρετε τί συλλογίζομαι; μὲ τὴν γασκωνικὴν προφορὰν σας, θὰ προδοθῇτε ἀμέσως.

— Κύριε στρατάρχα, παρετήρησεν ὁ Γάστων, ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ τόσον καταφανὴ τὴν προφορὰν ἄλλως τε θὰ ὀμιλῶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Φραγκίσκον, εἰς τὸ ταξεῖδι μας τόσον διασκεδάξεν ἀπομιμούμενος τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῶν τόπων ποῦ ἐπεράσαμεν, ἀπὸ τὴν Λιμόγην ἕως τὴν Πικαρδίαν, ὥστε ἔγινε πολὺ δυνατὸς εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ τα ἐκαστάφερνε νὰ κάμῃ τὸν Φλαμανδὸν καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἀληθινὸς Φλαμανδός.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἀλήθεια, τὸ ξέρεις δά, κύριε στρατάρχα! ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἀνθρωπάκος μας, ἀπομιμούμενος τὴν φλαμανδικὴν προφορὰν μὲ τόνον τόσον κωμικόν, ὥστε ὁ γενναϊότατος Ἀρτανιάν ἐξέσπασε εἰς γέλια. (Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΣΜΕ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δε "Αρμ.]

ΕΙΣ ΨΕΥΤΗΝ

Ἡ Μοῦσα ἀλαφραπάτηρε Κ' ἐστάθηκε ἐμπροσθὰ μου καὶ μοῦδειε τὴ μύτην τοῦ Γίᾳ τὴ σκορδομυτιά μου.

— Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τόνε πῶ Γίᾳ νὰ βαλθῇ σὲ μέτρο; — Βάλε του κάλπικ' ὄνομα Κι' πές τονε κύριε Πέτρο.

— Στ' ψε, σιδὸρ Πέτρο, κατὰ μέτ' ὁ γαλινὸς σου βλέμμα, Κι' ἂν ἤμπορῃ, βγάλε πνοήν ποῦ νὰ μὴν εἶνε ψέμμα.

[Ἀπὸ τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ ΣΟΛΩΜΟΥ]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ίδε την Προκήρυξιν, φυλλάδιον 17, σ.135.]

Δεν είμπορώ να εἶπω ὅτι τὸν Διαγωνισμόν μας αὐτὸν ἔσπευσεν ἡ μεγαλύτερα ἐπιτυχία. Παλαιότεροι Διαγωνισμοὶ Ζωγραφικῆς, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ ἴδιον θέμα, μᾶς ἔδωσαν καλλιτέρετα ἀπο-

KENTRI (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

τελέσματα. Ἀρὰ γε οἱ σημερινοὶ συνδρομηταί μου δὲν ζωγραφίζουν καλὰ, ἢ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν οἱ καλλιτέρετοι; Τὸ θέμα δὲν πιστεύω νὰ πατήρῃ καὶ ἄλλοτε, καθὼς σὰς εἶπα, ἐζητήσα Πασχαλινὴν Κάρταν, καὶ δὲν μετενόησα δι' αὐτό.

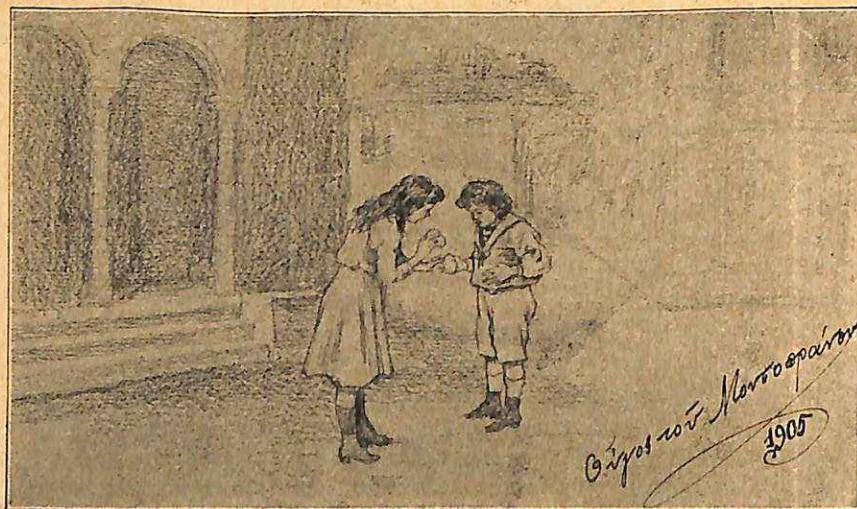
Διηγωνίσθησαν ἐν ὅλῳ 32. Ἐκ τούτων ἀποκλείονται: ὁ Στᾶν. λεῦ, ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης, τὸ Πεπρωμένον, ὁ Ἰππότης τοῦ Βυζαντίου, ἡ Χίμαιρα, ἡ Νηρηὶς τῶν Ἀγρᾶφων, Ἀνρίδας ὁ Καρχηδόσιος καὶ ὁ Δ. Ε. Ψύρας, — διότι αὐτοὶ δὲν συμμορφώθησαν μετὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, καὶ ἀντὶ νὰ στείλουν κάρταν πασχαλινὴν, ἐστεῖλαν μίαν ζωγραφίαν οἰανδὴποτε (π. χ. τὸ Πεπρωμένον ἐζωγράφευσεν εἰς μίαν κάρταν « Διάβασις ποταμοῦ », ὁ δὲ Ἰππότης τοῦ Βυζαντίου — ὁ καλλιτέρετος ζωγράφος ἐκ τῶν ἀποκλεισθέντων, — ἔστειλε μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν.)

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ περισσότεροι ἐδοκίμασαν μὲν νὰ ζωγραφίσουν μίαν παράστασιν πασχαλινὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν εἶνε πολὺ κατωτέρα τῆς ιδέας τῶν. Ἰδοὺ αὐτοὶ: Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως, (Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, οἰκογενειακὴ σκηνή) Λεοβιακὸς Οὐρανός (ἐν ἀρνίῳ, πασχαλινὸν βέβαια, — ἐκ τοῦ φυσικοῦ) Μεγάλη

Ἑλλάς (μία κόρη, μὲ διάκοσμον ἀνθρώπων, ἐν αὐτῷ καὶ μία καμπάνα) Κόκκινον Κρίνον, Κατσαρίδα καὶ Θερινὸς Οὐρανός (ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ) Παρ. Ι. Εὐαγγελινός (τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» εἰς τὴν Ἑκκλησίαν) Ἀστερόεις Οὐρανός, (ὀλίγ' ἀπ' ὅλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εὐφύεστερον εἶνε ἡ ἀνατολὴ τοῦ Πάσχα, ὅπου ἀντὶ ἡλίου γαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα πελώριον αὐγὸ) Σεντενιμέ-νος Ναυτης (ὁ ὁποῖος κοντὰ εἰς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», γράφει καὶ «Μὴ λησμονήτε τὸ Ἐσπάρθωμα» — ἂν ἔκαμνα διαγωνισμόν Ρεκλάμας, θὰ τὸν ἐβράβευα χωρὶς ἄλλο) Κύμα τῆς Μεσογείου (τὸ ἀνέον φῶς) μία γυναῖκα

μετὰ τὸ κερί τῆς, ἐπιστρέφουσα τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς Ἀνάστασις. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος (ἐξωθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν) Δουξ τῆς Καρύστου, (φαγοπότι εἰς τὸ ὑπαιθρον, χορὸς, τσούγγρισμα κτλ.) καὶ Ἀμύμητος Γελοτοποῖος (πασχαλινὸν γεῦμα εἰς τὸ σπίτι.)

Ἐρχονται τώρα ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ ιδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις εὐρίσκονται εἰς

ΟΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΣΟΠΡΑΝΟΥ (Α' Βραβεῖον.)

κάποιαν ἀρμονίαν. Αὐτὰ τὰ ἔργα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τα κυττάξῃ ἐπιτέλους... χωρὶς νὰ τρομάξῃ.

Ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογίου ἐζωγράφισε δύο ἀρνάκια μέσα εἰς πασχαλιές· τὸ ἕνα φορτωμένον μ' ἕνα πα-

νέρι γεμάτο αὐγὰ — κόκκινα βέβαια. Τὸ καλὸν εἶνε ὅτι ἡ ζωγραφία αὐτὴ, δὲν νὰ γίνῃ κάρτο, πρέπει νὰ μικρύνῃ τὸν ὅσον, ὥστε νὰ μείνῃ μόνον τὸ ἐν δέκατον ἔκτον. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν σμίκρυνσιν, τὰ πράγματα δὲν θὰ φαίνωνται καθαρὰ.

Ἐνα κοριτσάκι, εἰς ὥρατον πλαίσιον μαϊάνδρου, κάθηται εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου, ἔχει εἰς τὴν ποδιάν του πασχαλιές, καὶ ἐνὸς ἡλίου ἀνατέλλει, κτυπᾷ μίαν καμπάναν, ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα σπασμένου αὐγοῦ καὶ γράφει ἐπ' αὐτὴν «Χριστὸς Ἀνέστη». — Εἶνε ἡ κάρτα τοῦ Νίκου Κατερινοπούλου. — Ἄν τὸ πρόσωπον δὲν ἦτο χαλασμένον, — τὸ ἕνα μάτι πὶδ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, — ἡ κάρτα αὐτὴ θὰ ἐλάμβανε πολὺ καλὴν θέσιν.

Ἐνα πουλί, ἀντιγραμμένον ἴσως ἀπὸ ζωολογίαν, κριτεῖ εἰς τὸ ράμφος του δύο πινακίδας. Εἰς τὴν μίαν («Καλὸ Πάσχα, παιδάκια!») δύο παιδάκια τσουγγρίζουν· εἰς τὴν ἄλλην («Καλὸ Πάσχα, ποντικάκια!») δύο ποντικάκια κουβαλοῦν ἐν αὐτῷ — μὲ τὸν γνωστὸν τρόπον τῶν ποντικῶν. Ἡ ιδέα χαριτωμένη ἡ ζωγραφικὴ ὄχι τόσο. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κάρτα τῆς Ψυχῆς τῆς Λέσβου.

Ἐνα πελώριον αὐγὸ, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Χριστὸς Ἀνέστη καὶ μ' ἕνα ἀρνάκι ζωγραφισμένον ἐπάνω, τὸ αὐτὸ αὐτὸ μισοχωμένον μέσα εἰς πασχαλιές, καὶ διπλά ἕνα λάβρινον μὲ τὴν Ἀνάστασιν, — ἰδοὺ τὸ κομψὸν σύμπλεγμα τοῦ Βενιαμίν Ἰ. Λεοβίου. Δυστυχῶς ἡ ζωγραφικὴ τοῦ ἰμοιάζει μᾶλλον μὲ δεῖγμα κεντήματος, ἀπ' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύουν τὰ περιοδικὰ τῶν ἐργοχειρῶν.

Εἰκὼν ἡ γελοιογραφία γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἔχει μεταποιηθῇ δεξιῶς ὑπὸ τοῦ Πομπαιῶν Ἐρμούεως πασχαλινὴν σκηνὴν ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐδῶ τρώγουν, ἐκεῖ τσουγγρίζουν, παρὰ κἀτὰ ψήνουν ἀρνιά... Τὸ σύνολον εὐάρεστον, ἀλλὰ κάποιος ξενικὸς χαρακτήρ διατηρεῖται καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίαν.

Ἐνα μικρὸν παιδάκι ἡμίγυμνον, ἀναγκάλλεται μὲ ἀγάπην ἕνα ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο βέβαια θὰ σφάξουν. Ἡ εἰκὼν μέσα εἰς πλαίσιον ἀπὸ κλώρους πασχαλιᾶς, συμπεπλεγμένους κατὰ τὴν νέαν τέχνην (ἀρ-νουβώ.) Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» γραμμένον ἀπὸ κάτω κομψό-

τατα. Ὁ Ἀσπρὸς Ἀράνης ἔχει χεῖρ λεπτόν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ εἰκὼν καὶ ὁ διάκοσμος εἶνε μιμήσεις.

Ὁ Ἐάνθιππος, τὸ Ἐρυθρόν Προσωπεῖον καὶ τὸ Ἰπὲρ Πατρίδος ἐζωγράφισαν παιδιὰ ποὺ τσουγγρίζουν. Ἡ καλλιτέρα ἐκτέλεσις εἶνε τοῦ Ἰπὲρ Πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μοῦ φαίνεται ὅτι διεσκεύασε ξένην εἰκὼνα.

Ἡ σχετικὴ καλλιτέρα κάρτα εἶνε ἡ τοῦ Οὐγὸν τοῦ Μονσοπράνου. Δύο παιδιὰ, ἐν ἀγῶρι καὶ ἕνα κοριτσάκι, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν — σὰν νὰ εἶνε ἡ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, — εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνὸς δρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου διαφαιίνεται ἡ Ἀκρόπολις, τσουγγρίζουν τ' αὐτὰ τὸν Σχέδιον ἀρετὰ καλὴν, ἐκτέλεσις λεπτὴ, ἀνωτέρα ὅλων τῶν προηγουμένων ποὺ ἔστειλαν τὸ ἴδιον θέμα. Ἐν ἐλάττωμα ἴσως θὰ εὕρισκε κανεὶς: ὅτι δὲν εἶνε ζωγραφία ἐντελὴς διὰ κάρταν. Θὰ ἤθελα καὶ ἕνα διάκοσμον, καὶ ἕνα πλαίσιον, καὶ ἕνα κενόν, καὶ μίαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλὰ ποὺ εἶνε ἡ καλλιτέρετα; Δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω. Καὶ βραβεύω αὐτὴν, καὶ τὴν δημοσιεύω, μολοντὶ ἦτο ἀμυδρὰ ζωγραφισμένη μὲ μολύβι καὶ ἡ τσιγκογραφία, καμωμένη μὲ ράστ (τὸ φαίνεται αὐτὸ φόντο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεσθε ὅταν τσιγκογραφοῦμεν φωτογραφίας ἡ εἰκόνας ποὺ δὲν ἔχουν καθαρὰς καὶ ὠρισμένας τὰς γραμμὰς) δὲν τὴν ἀποδίδει τελείως.

Ἡ ἄλλη κάρτα ποὺ βλέπετε, ἡ ἐλληνοικιστικὴ, ἡ τίσον χαρακτηριστικὴ, εἶνε τοῦ Κεντριοῦ. Ἀλλὰ τὸ Κεντρί ἐβραβεύθη εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας καὶ ἄλλοι. Ἐπειτα τὸ Κεντρί εἶνε τώρα δόκιμος γελοιογράφος καὶ θὰ σας ἀδικοῦσε ἂν διηγωνίζετο μαζί σας. Δι' αὐτὸ τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ καὶ... δημοσιεύεται ἡ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποίαν συνάδευσε τὴν κάρταν του:

«Χριστὸς Ἀνέστη! Σὰς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρωμα διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐν πνεύσῳ μετὰ τὴν πασχαλινὰ κίνησιν τῆς Ναυπάκτου καὶ ἐσχεδιάσθη στὸ μόνο χαρτί τῆς Ζωγραφικῆς ποὺ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά. — Κεντρί.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Οὐγὸς τοῦ Μονσοπράνου [10Ε] — (Τὸ Κεντρί [15Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑπὲρ Πατρίδος [8Ε]. — Ἐάνθιππος [7Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρυθρόν Προσωπεῖον [7Ε]. — Ἀσπρὸς Ἀράνης [7Ε]. — Πομπαιῶν Ἐρμούης [5Ε].

ΕΠΛΗΘΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον): Βενιαμίν Ἰ. Λεοβίος. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — Νίκος Κατερινοπούλος. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον): Ἀσμι τοῦ Ὁρφέως. — Λεοβιακὸς Οὐρανός.

— Μεγάλη Ἑλλάς. — Κόκκινον Κρίνον. — Κατσαρίδα. — Θερινὸς Οὐρανός. — Παρ. Ι. Εὐαγγελινός. — Ἀστερόεις Οὐρανός. — Σεντενιμέ-νος Ναυτης. — Κύμα τῆς Μεσογείου. — Ὁ γὰρ ἄνθρωπος. — Δουξ τῆς Καρύστου. — Ἀμύμητος Γελοτοποῖος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 93^{ος}

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 93ος Διαγωνισμός, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, πρέπει νὰ γοράσουν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. (Τιμᾶται 1 φρ.)

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρίσκονται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Γ' (ἴδε φυλλάδιον 1—2, σελίς 11.)

Βραβεῖα θάπνευρηθῶν τὰ ὠρισμένα διὰ πάντα τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὐρίσκει ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἀρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀετιδεὶς τρώγει κρέας καὶ παραπονεῖται ὅτι εἶνε ὄλο νεῦρα.

Καὶ ὁ Θαλάσιος Ἀἴψ:

— Φαίνεται ὅτι τὸ ἀρνάκι θὰ ἦτο νευρικόν...

*Εὐαγγέλιον τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους διαγωνισμούς, καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν.

Πολὺ εὐτυχισμένο παιδί αὐτὸ τὸ Φουρνέλλο [ΕΕ]. Περνᾷ λαμπρὰ εἰς τὴν ὥραν ἐξοχὴν τῆς πατρίδος του, εἰς ἐν χωρίον παραθαλάσσιον. ἔχει πύργον, ἔχει ἕνα μαῦρον ἀλογάκι ποὺ τὸ ὠνόμασεν Αἰόλον (ὅπως ὁ Πρᾶς ὁ Νικίου), καὶ ἕνα σκυλάκι ποὺ λέγεται Μαριμπῆς (ἴδε καὶ Βοεροπούλαν.) ἔχει μίαν βαρκούλαν — παιρνίδι, ἀλλὰ μήκουσ ἐνὸς μέτρον, — ἔχει μίαν μεγάλην μπανιέραν ὅπου μαζεθύνεται καὶ κολυμβοῦν δώδεκα παιδιὰ... καὶ τί δὲν ἔχει! Νὰ τὰ χαίρεται, καὶ νὰ εἶνε πάντα καλὸ παιδί, διὰ νὰ τοῦ ἀξιῇ.

Καὶ τὸ δελτάριον ὠραϊότατον. Δικέφαλος Ἀετὶς [ΕΕ], μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ αὐτογράφον τοῦ ἥρωος Μελά, καὶ ὅσα ἐπ' αὐτοῦ γράφει ἐνθουσιῶδῃ καὶ πατριωτικᾷ ἔθελ. Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ὑπερήρεσαν.

Ποῖος νομίζετε μοῦ γράφει σήμερον, καὶ ὅστερ' ἀπὸ πόσον καιρὸν; Ὁ Μέλλων Διπλωμάτης [5Ε], καὶ ὅστερ' ἀπὸ ἐξή μηνάς! Τοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ με συγχάρῃ ἡ ἀπόφασίς μου περὶ τῶν πολλαπλῶν ἐπιστολῶν... Τί καὶ ποῦ ἔγενεν αἰτία νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κύκλον μας ἕνας τόσο καλὸς φίλος! Ἡ ἐπιστολή του χαριτωμένη, μάλιστα δὲ καὶ μελοποιαίνια. Νὰ ἰδῶ τώρα, θὰ ἐξακολουθήσῃ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρους [ΕΕ] δὲν

πηγαίνει ὀπίσω, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ πέντε μηνάς! Ἡ ὥρα ἐπιστολῆς τῆς με ἀποζημιώνει μὲ τὴν περιγραφὴν τὴν εὐφυστάτην μιᾶς ἐκδρομῆς, μὲ τὴν εἰδησιν τῶν εὐτυχῶν ἀρραδίωνων τῆς ἀδελφῆς τῆς. — Θερμὰ συγχαίρει, — καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἐν τὸς ὀλίγοις θὰ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ μ' ἐπισκεφθῇ ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Τὴν περιμένω.

Ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις εἶνε ἡ Διάπλασις. Καὶ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε λησμονεῖ τις τὸν φοβερὸν καύσωνα. Αὐτὰ μοῦ γράφει εἰς τὴν ὥραν τῆς ἐπιστολῆς ἡ Ἀνύμνητος τῆς Καρύστου [ΕΕ], ἡ ὁποία προμηθεύεται καὶ διαβάσει παλαιούς μου τόμους καὶ ἐντρύφει εἰς τὰ διηγήματά των, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο ὥρατα ὅσον καὶ τὰ σημερινά.

Πῶ, πῶ! τί ἔπαθε τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελόιδι [ΕΕ]! Ἐφαγε ξύλο ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ του! Διότι ἐκόλλησε εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ ρεκλάμες τῆς Διαπλάσεως, — καὶ πούλκια ποὺ τὰ ἐζωγράρισεν μόνον του, καὶ ἐκρατοῦσαν, λέγει, εἰς τὸ ράμφος των πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ζήτη ἡ Διάπλασις», — καὶ... ἐγάλασε τοὺς τοίχους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ Διαπλάσεως τις ἔφαγε μαλακώτερα. Ὁ παροδῆποτε, περαστικά.

Ρόδοι τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ] ἡ μέθοδός σου εἶνε εὐφυστάτη καὶ θὰ τὴν συστήσω (Παιδιά, ξεύρετε πῶς νὰ μὴν ζεσταίνεσθε τώρα τὸ καλοκαίρι; νὰ θυμᾶσθε καὶ νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶνε χειμῶν) ἔτσι θὰ τουρτουρίζετε. — μετὰ τὴν φαντασίαν! — Βεβαίως θέλω Μαγικάς Εἰκόνας, καὶ ἀφοῦ ἔχῃς «πολὺ νόστιμες» νὰ μου τὰς στείλῃς. Φθάνει νὰ μὴν ἐδημοσιεύθωσιν εἰς ἑλληνοκὸν φύλλον.

Δὲν πταίω ἐγώ, Ὑπὲρ Πατρίδος [ΕΕ]. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν πολλαὶ καὶ ἄρχισεν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου. Μετὰ δύο φύλλα θὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος κύρος, (θὰ ἔχω δηλαδὴ δημοσιεύσῃ ἀπὸ μίαν Ἀσκήσιν τοῦ καθενός) ὥστε βλέπετε ὅτι μένουν ἔξω καὶ περιμένουν ἀκόμη πολλοί.

Ἀμύμητος Γελοτοποῖος [ΕΕ], πολλοὶ ἔως τώρα μοῦ ἐπρότειναν ναυδῶσιν τὴν συνδρομὴν καὶ νὰ βελτιώσω τὸ φύλλον. Δὲν ἤξευρα ἀκόμη τί θάπορασιθῇ. Ὅπως δὲ ποτε, μία μικρὰ αὐξήσις τῆς συνδρομῆς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία, διότι τώρα, μὲ τὴν ἐκπτώσιν τοῦ φράγκου, ζημιόνομαι σημαντικὰ. Ἀλλ' εἰμπορεῖ νὰ ἀπορασιθῇ καὶ μεγάλῃ, ὑπὸ τὸν βρον νὰ μεγαλώσῃ τὸ φύλλον. Δὲν εἰκέτω ἀκόμη.

Ἡ Ἀφρα [ΕΕ] δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ μεγαλώσῃ. Καὶ ξεύρετε διατί; Διὰ νὰ κάμνῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν εἰμπορεῖ. Π. χ.: νὰ ευχαριστῇ τοὺς φίλους τῆς, νὰ κάμνῃ εὐτυχὴ πτωχὰ παιδιὰ, χαρίζουσα εἰς αὐτὰ τόμους τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἄλλα πολλὰ. Εὐτυχῶς, ὅπως παρατηρεῖ καὶ ἡ ἰδία, τὰ ἔτη παρέρχονται γρήγορα. — Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἀπαντῶ ναι.

Τί συμπέτωσι! Καὶ ἡ Νουσιὰ-Τοῖν [ΕΕ] ἐφαρμόζει τὴν μέθοδον τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς! Ἐνθυμεῖται τὸν χειμῶνα καὶ νομίζει ὅτι δροσιζεται ὀλίγον. Σημειώσατε ὅτι μοῦ γράφει «ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πόλεως τῆς».

Κόκκινον Κρίνον [ΕΕ], σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀπάντησιν πρὸς τὸν Ἀμύμητον Γελοτοποῖον. Παράπεμψε καὶ σὺ τὴν Κυματίζουσαν Σημαίαν, καὶ γράψε τῆς πολλὰ χαίρετματα ἐκ μέρους μου.

Τί πρωὶ πον σηκώνεται ἡ Παιδικὴ Χαρὰ [ΕΕ]! Ἐβῆ ἡ ὥρα, καὶ εἶνε ἑτοιμὴ διὰ περίπατον, καὶ μοῦ ἔχει γράψῃ καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐπιστολῆς. Ἐτσι κάμνουν ἀραγε καὶ αἱ μικραὶ Ἀετίδες;

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Λατάνια [ΕΕ], Ἡλεκτροκὸς Κώδων [Ε], Ἀετιδεὶς [Ε] Θαλάσιος Ἀἴψ [Ε], Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογίου [ΕΕ], Λοιδὸς τῆς Φλωρεντίας [ΕΕ], Παλλὰς [ΕΕ], Διηγήτορας τῆς Νεολαίας [ΕΕ], Κυρία Λέν με Μέλει [ΕΕ], Αἰλίος Ἀριστείδης [ΕΕ],

καὶ Μαῦρος Ἀετός [ΕΕ] ποῦ μὲ ξαναθυμᾶται καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν. ἔρχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Λέοντα τοῦ Σουλίου (Ι.Χ.Χ.) Ἑλληνικὴν Θεότητα (Τ.Γ.) Ὠραίαν Ἑλληνίδα (★★) μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ἢ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤ- ρεσε πολὺ) Ἀσὸν τῆς Εὐβοίας (Κ.Α.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Μουσουργόν (Α.Δ.Κ. αὐτὸ ἐξέ- λεξα) σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: Κνανοῦν Σπή- λαιον (Α.Μ.) Λήθη (Σ.Ρ. εὐχαριστῶ πολὺ βλέπεις ὅτι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἀνυχῆς Ὀνειροπόλος (λοιπὸν περιμένω) καὶ Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν (★★, πῶς τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλα- ξουν: ὁ Δόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὸν Θεοτό- νον Ὀυρανόν, Σημαίαν τοῦ Φωτός, Βουλγαρο- κίον, Ἀνυπόκριτον καὶ Τόξον τοῦ Φοίβου — ἡ Ἑσπέρη Ἑσπέρα μετὰ τὴν Ζαπλίδα, Χα- ρὰν τῶν Γονέων, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Γλωσσοκοπᾶν καὶ Ἑρμιο Πουλί — ἡ Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τὸ Χρυσόπτερον Ὀνειρον, Κόκκινον Κρίνον, Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου καὶ Συριανὴν Ξανθοῦσαν — ὁ Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσιῶν μετὰ τὴν Ἑσπερίαν Ἀῤῥαν, Φί- λην τῶν Ζώων καὶ Δικέφαλον Ἀετόν — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός μετὰ τὴν Εὐμολπιάδα, Αὔ- ραν τοῦ Πηλίου, Ντούμπλ-Τρίπλ, Ναυσικᾶν καὶ Πολικὸν Ἀστέρα — Ἀντίβας ὁ Καρχη- δόνιος μετὰ τὸν Αἰθέρα, Λάσος Φοινίκων, Ὠ- ραίαν Τουρλίδα καὶ Φλογερόν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου — ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀγράφων μετὰ τὴν Νηρηΐδα τοῦ Βαθυρρύακος, Δουκισσαν τῆς Καρύστου, Βρεγμένον Γάτον καὶ Πλανωμένην Ψυχὴν — τὸ Φουρνέλλο μετὰ τὸν Δόφον τοῦ Γάνου, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Κίτρινον Ντό- μινον — τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος μετὰ τὴν Σεβιδωμέ- νην καὶ Ξανθὴν Φοῖβην — ἡ Ἰδιότροπος Ξαν- θοῦσα μετὰ τὴν Δουκισσαν τῶν Σαίωνων, Ὀ- μιχλώδη Ψυχὴν, Θεσσαλὸν Μενεξεδάκι, Ζο- Ζὸ καὶ Σεβιδωμένην — ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρος μετὰ τὴν Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων, Ρεμβάζουσαν Ὀυρανόλατριν καὶ Νάρκισσον — ὁ Βρυχάμενος Λέων μετὰ τὴν Δίχρωμον Φύξιαν, Ναβυχοδονόσορα καὶ Κάπο ντ' Ὀπρεα — ὁ Μέλων Διπλωμάτης μετὰ τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος, Ἀφραν, Κινέζικην Κοτοῖδαν, Κίτρινον Ντόμιον καὶ Χειμώναν- θον — Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία μετὰ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Ξανθὴν Φοῖβην, Φρούριον τῆς Μο- νεμβασιάς, Κόκκινον Κρίνον καὶ Κομπογιαν- νίτην — ὁ Μαργαρίτος Μενεξὲς μετὰ τὸν Ἀετι- δέα, Ἀσμένιον Κίμα, Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ, Φρά-Διάβολον καὶ Ξεπεσμένον Δόρδον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Χρυσόπτερον Ἀγγεῖον (ἐγὼ δὲν ἐξυπὸ τίπο- τε) εἰς αὐτὰ πταίει τὸ ταχυδρομεῖον) Ἀντί- βαν τὸν Καρχηδόνιον (ὁ χώρος τῆς ἀπαντήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν εἶνε πολλὸ ἀρκετὸς ἐρώτα καὶ ἐμένα ποῦ διαβάξω τόσα τετράδια; θὰ ἤ- θελα τὸν διπλὸν καιρὸν ἂν ὑπῆρχε τόπος δύο στίχων διὰ καθὲ ἀπάντησιν ἀφ' ἑνὸς δὲ ὅτι τοῦ- το θὰ ἦτο περιττόν) Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς (ποῦ ὅταν ἔρχεται τὸ φύλλον, τῆς ἔρχεται σὰν τρέλλα, καὶ δὲν ἔρχεται στὰ συγκροτῆς παρ' ἀφοῦ τὸ διαβάξω ὁλόκληρον εἶνε καὶ αὐτὸ μία φάσις τῆς διαπλάσεως) Οὐδὲνα ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς, ὅπου εἶδες «τὸν ἡ- λιον νὰ κἀμνῃ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του») Ἀγ- γεῖον τῆς Ἑλλάδος, Χόρα τοῦ Ταυγέτου ([Ε] διὰ τὴν ποιητικὴν περιγραφὴν ἢ ἀπόφασίς σου λαμπρά) Κολυμβητῆριον τοῦ Μῆξ ([Ε] δὲ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν αἱ προστάσεις σου εἰς τὸ προ- σεχῆς) Χειμώνανθον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὥραιον δελτάριον, καὶ καλὸ ταξίδι) Ἰδιότροπον Ξαν-

θοῦσαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιότην ἐπιστολῆν Μ. Μυστικὰ ἔστειλα διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παρα- πέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ Ὑπὲρ Πατρίδος) Ὀῦρον τοῦ Μονοσπάρτου (χαίρω διότι τόσον σ' εὐχαρίστησεν ἢ ἀπόφα- σίς μου [ΕΕ] δι' ὅσα ὥραϊα γράφεις; ναί, ἦτο λάθος, τῶν μονάδων ἀντὶ τῶν δεκάδων, — ἀλλὰ τώρα πάει) Βρυχώμενον Λέοντα ([Ε], φυσικά! κοτῆμα λέων καὶ νὰ μὴν εἶσαι ἀκόμη γυμνα- σιόπαις! ποῦ ἀκούσθηκε!) Τζάμον Ἀνακα- τωμένον ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) Πιερίδα Ἀηδόνα ([Ε] ναί, τὸ πρόγραμμα σου μοῦ ἤρεσε πολὺ, καθὼς καὶ τὸ γράμμα σου) Διακρυβέσαν Ἀρσακείαδα ([ΕΕ], ἢ ὅποια ἐτοιμάζεται διὰ τὸν «Μικρὸν Δόρδον» καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν κ. Φαίδωνα ποῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ θεὸς τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ θέατρον) Μελανώπαιδα ([Ε], τώρα λοιπὸν ποῦ ἐξῆλθες ἀπὸ τὴν «δύ:κολον» θέσιν, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) Εἰρή- νην τὴν Ἀθηναίαν, Μαργαρίτον Μενεξὲν (αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, ὅτι μὲν στέλλουν κρίνω: ποῖος τὸ ἔκαμε, ποῦ νὰ τὸ ἐξήγησας;) Ἑρ- θροόδερον, Σ. Α. Καρχηλὴν (ἀφοῦ ἔχῃς ψευ- δώνυμον διατὶ δὲν τὸ γράφεις; δὲν ἐνόησα τί- ποτε ἐξ ὧν ἐρωτᾷς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐ- ξηγήσῃς καλλιτέρως) Εὐμολπιάδα καὶ Ξαν (τῶν ὁποίων μὲ κατευχαρίστησε ἡ κοινὴ ἐπιστολὴ) Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων κτλ. κτλ.

Εἰς ἴσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου.

*Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἑαυτοῦ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκάστης περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς λύσεων
[Κατὰ τὰν ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ ση- μερινοῦ φύλλου ἀρχεῖται ὁ νέος 93ος Διαγωνι- σμὸς τῶν Λύσεων.]

408. Λεξιγράφος.

Στοιχεῖται μὲ ἄνθος κοινὸν ἂν συνάψῃς,
Τὸ νοῦ σου... γὰρ κινδυνεύεις νὰ νάψῃς.
*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος.

409. Συλλαβόγραφος.

Δυὸ φθόγγοι κ' ἓνα μέλος
Ἐπιάσανε φίλια
Καὶ τύραννον μᾶς κάμνουν
Γνωστὸν ἐστὶν ἱστορία,
*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὀῦρου τοῦ Μονοσπάρτου.

410. Ἀναγραμματισμός.

Μάγον οἰονόηποτε διὰ νὰ σχηματίσῃς,
Ἐν ἂν τὰ μυστήρια θάναγραμμάτισῃς.
*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χρυσόπτερου Ἀγγεῖου.

411. Ρόμβος Συλλαβικός.

Μέσα ἔς τὸ πρῶτον, φίλε μου, τὸ πρῶτον μου
[θὰ εὕρῃς.]

Τὸ δευτέρον μου δένδρον τι κοινόν, ὅπου τὸ ξεύ-
[ρεις.]

Ἦρως ἀρχαῖος τᾶλλό μου κλεινὸς τῆς ἱστορίας
Τὸ τέταρτόν μου, δυστυχῶς, στερεῖται ὀμιλίας.
Τὸ πέμπτον, τέλος, μία
Κοινὴ ἀντανούμια.

*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λάσος Φοινίκων.

412. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος θὰ βραβευθῇ εἰς τὴν 20ὴν Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως;
*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κολυμβητῆρος τοῦ Μῆξ.

413. Μυθικὸν Ἐπιρρήμα μετὰ τελικῆς
Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκίστες
τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς χρονικοῦ ἐπιρρή-
ματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας
τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ τελικὰ γράμματα
νὰποτελοῦν ἕως:

δασίς, δασίς, μαινῶν, Σάτυρος.

*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ι. Ἀναγνωστῶν.

414. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν τὸν οὐκ Μούσης:

1, Πόλις τῆς Σουηδίας 2, Εἶδος ποιήματος
3, Δυστυχῆς Μήτηρ. 4, Κένταυρος.

*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Καρχηλίου.

415. Κυβόλεξον φωνηεντόλιπον.

Λύων τὸ κάτωθι φωνηεντόλιπον, εὐρίσκει
τέσσαρας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν Κυ-
βόλεξον:

μσ - σσ - σμ - σν

*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζυγανίου.

416. Γρίφος.

Ἀσίαν

τὴν	τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν	τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν	τὴν
τὴν τὴν τὴν	τὴν
τὴν	τὴν
τὴν	τὴν

*Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀστρου Αἰθρίας Νυκτός.

417. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Μάνα μου!.. Βλέπω τὸ φάντασμα τῆς
Γιαγιάς!..

— Φοβη-σιάρα! ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε...
Ποῦ εἶνε;

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27

301. Νάρκισσος (νάρκη, σός.) — 302. (Ἀ-
κυροῦται, διότι ἀντὶ σί — Κύρος-Σύρος — ἐδη-
μοσιεύθη π.) — 303. Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη.

304. ΕΚΑΒΗ 305. Τὰ παθήματα μα-
ΑΛΛΟΣ θήματα (Ἡ ἀνάγνωσις
ΑΣΗΙΣ ἀπὸ τὸ τέλος, καθέτως,
ΑΙΜΟΣ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς
ΣΥΡΟΣ τὰ κάτω ἐναλλιά.) — 306.

309. 1, Ψαρά (ΑΡΑΨ..), 2, Μήλος (Πελοπό-
νησοΣ ΟΛΗ Μετά...) 3, Τήνος (Ἰλιος ΣΕΛΟΝ Η
Τόν..), 4, Χίος (ἔΣΟΙ Χαίρονται...) — 310.

Ναῖσός. — 311. ΚΩΝΣΤΑΣ (Κίμωνος, ΣΩ-
κράτης, Πίνδαρος, Καίσαρ, Κωκυτός, Ἀγ-
γίλ(Α, Θάνατος.) — 312. Δός μοι πᾶ στὴ καὶ
τὰν γὰν κινήσω. — 313. Μὴ ὦνός περὶ τὰ
(μεῖον - οὐ περὶ τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῦ ἀντιστοιχίᾳ μας
λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
λεπτοὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 10 λέξεις.]

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας ἐπὶ τῷ θανά-
τῳ τοῦ πατρὸς σου, ἀγαπητὴ μας Δουκί-
σα τῶν Σαίωνων — Τρεμοσβύων Ἀγγε-
νός καὶ Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ (Ε. 94)

Ἀσπάζομαι Μικρὸν Μπίκ. Ζητῶ ἀντάλλα-
γὴν Μ. Μυστικῶν καὶ ὄνομα αὐτοῦ —
Ἀριάνη (Ε. 95)

Ἡ Ἀριάνη ἀσπάζεται ἐγκαρδίως τὴν ἐξα-
δέλφον τῆς Ρώμα. Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μ.
Μυστικῶν. (Ε. 96)

Ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίως παραι-
τηθέντος πρόδρου, παραιτοῦμαι τοῦ Συλ-
λόγου «Μαθητικῆς Νεολαίας». — ὁ τέως τα-
μίας: Ἄλλιος Ἀριστοτέλης. (Ε. 97)